

ПЕЋКА ШКОЛА

МЕСТО РАЗВОЈА ВЕШТИНА И ЗНАЊА

Риге од Фере 4, Београд
24. фебруар — 9. март 2026.

ЗАВОД ЗА ПРОУЧАВАЊЕ
КУЛТУРНОГ РАЗВИТКА
РЕПУБЛИКА СРБИЈА

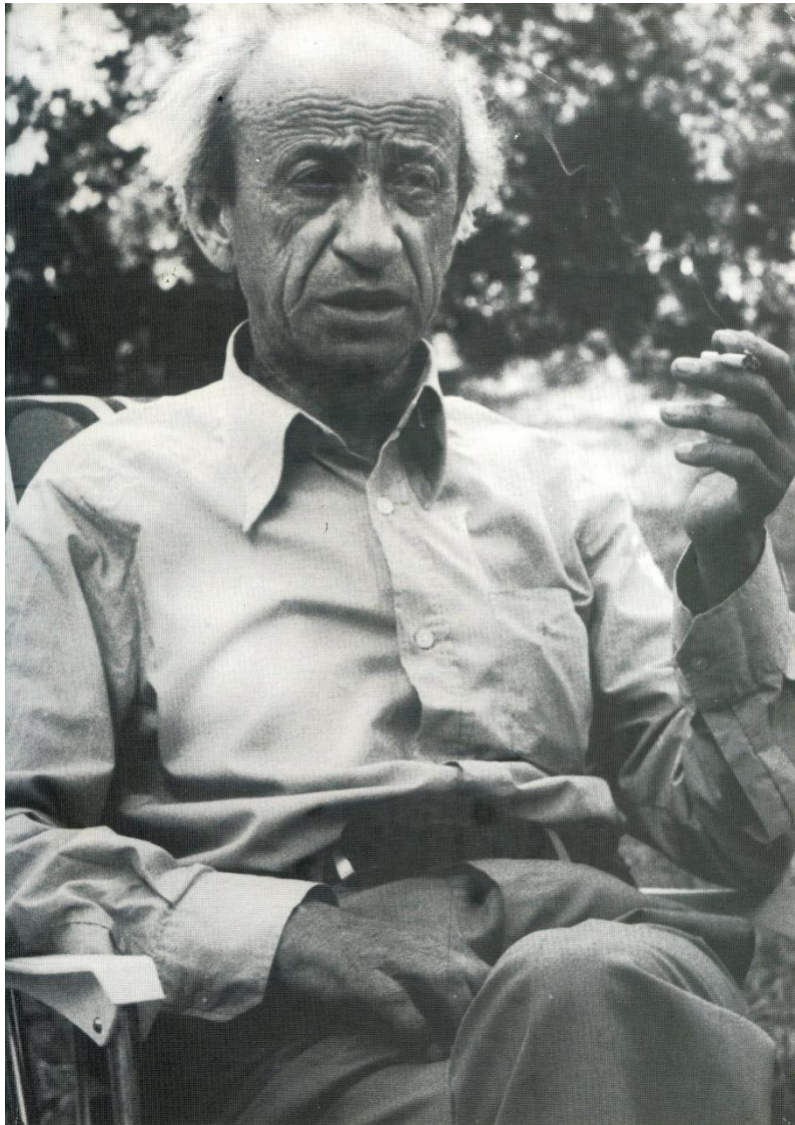

Република Србија
Министарство културе

ПОКРАЈИНСКИ КУЛТУРНИ ЦЕНТАР
ПРОЈЕКТА — ДЕЈСТВО

СТО ОТОВИЋ * ЛУКА СТАНКОВИЋ * ШАХИ
НОВИЋ * СВЕТОЗАР СВЕТА КАМЕНОВИЋ *
ШО ЂУРЂЕВИЋ * СЛОБОДАН МИХАИЛОВИЋ
АГАН ВУКОСАВЉЕВИЋ * ЂЕЉОШ ЂОКАЈ *
ЂИРИ * ТРАЈКО СТОЈАНОВИЋ КОСОВАЦ *
ЛИЈА ЦИЦКО ЉУМОВИЋ * НУРЕДИН ЛОЂА *
БЛАГИЦА РАДОВИЋ * ЏЕВДЕТ ЏАФА * ПЕТА
КИЋ * СУЛЕЈМАН ХАЏИКАДРИЈА * МИТАР
СВЕТИСЛАВ МИЛОШЕВИЋ * ДРАГОМИР
МЕТ МЕХА * ЂОРЂЕ ОБРАДОВИЋ * ДАНИЛО
ВЕРА ШОШКИЋ * ГОРДАНА БОЖИДАРЕВИЋ
АНИШИЋ * МАРЈАН БРЕЗОВШЕК * СВЕТО
Ђ * ДОБРИЛО ДОЦО НИКОЛИЋ * ВЕРА
ОСЛАВ ТОМИЋ * ТАХИР ЕМРА * ОЛИВЕРА
КРСТИЋ * КАДРУШ РАМА * СЛАВКО
ВУКОСАВЉЕВИЋ * БОРИСЛАВ ДАШИЋ *
КО ПАНИЋ * ЈЕЛИСАВЕТА БУХА * МИРОСЛАВ
ЛЈА БЕЛИЋ * ИБРАХИМ РЕКОВИЋ * РАНКО
ЕД ШАЉА * МИЛОРАД КНЕЖЕВИЋ * ШУЋРИ
МАРСЕНИЋ * МУСТАФА ФЕРИЗИ * ВАСИЛИ
ЏА ПРИБАКОВИЋ * ИВАН ФУЧАК * ФАТМИР
ИЋ * НЕБИХ МУРИЋИ * БУДИМ БЕРИША *
АГИМ ЧАВДАРБАША * ГАНИ БАЈРАКТАРИ *
ИСМЕТ ДРАНЧОЛИ * СЛОБОДАН ПЕРОВИЋ *
ОНОШЕЦИ * ДУШАН РАИЧКОВИЋ * ИЛИЈА
АБДУЛА * МИЛАНКА ИНОЏЧИЋ * ДОБРИВОЈЕ
ЧИЋ * РАДОИЦА БУЛАТОВИЋ * ШУЋРИЈА
А/САЈ * МОМИР АРМУШ * ВУЧИНА БУРИЋ *
ЕФКИЈА АБДУЛА * ХАЏИЈА ПАЈАЗИТ * ЏЕВДЕТ
О РАДЕНОВИЋ * МАЛ МУРТАЈ * ВЛАДИМИР
ИВОЈЕ БАБОВИЋ * ИСО ЉОЦИ * БРАНКО
ИЋ * ЗОРАН ИВАНОВИЋ * АЛЕКСАНДАР
ОДАН ТРАЈКОВИЋ * РАДОСАВ МАРКОВИЋ *
СМЕД МУРАТОВИЋ * РАНКО ДАРМАНОВИЋ *
И * СЕИДА БЕЛЕГОВИЋ * МИРАШ КРАСНИЋ *
ЉИЧИЋ * ЈОСИП ГЛАСНОВИЋ * СВЕТОЗАР
ЕШРЕФ ЂАХИЛИ * САЊА ЈЕВРЕМОВИЋ *

Владимир Влада Радовић
(1901–1986)

ПЕЋКА ШКОЛА

МЕСТО РАЗВОЈА ВЕШТИНА И ЗНАЊА

УМЕТНИЧКА ШКОЛА У ПЕЊИ

1949 – 1999

ЈЕДАН МОГУЋИ ИЗБОР

Ова изложба је мали допринос сећању на благодарност Уметничке школе у Пењи 1949–1999 и обележавању 125 година од рођења и 40 година од смрти дојена косовско-метохијског сликарства Владимира Влада Радовића

МЕСТО РАЗВОЈА ВЕШТИНА И ЗНАЊА

Идеја и иницијатива за отварање уметничке школе у Пећи датира још из периода непосредно након завршетка Другог светског рата, тачније 1948. године, када је у Пећи формирана занатска школа, школа у којој су се стицале и развијале уметничке вештине, са циљем да образује кадар у области ликовних и примењених уметности. Оснивање школе било је у складу са тадашњим Законом о средњем стручном образовању ФНРЈ, којим се подстицало отварање специјализованих и стручних уметничких установа¹. Већ наредне 1949. године школа је трансформисана у Школу за примењену уметност, касније Школу ликовних техничара, а у народу опште прихваћен назив за њу је био – Уметничка школа, тада наставничког смера са петогодишњим трајањем.

Школа је од самог оснивања имала значајну улогу у културном животу града и важила за једну од најпрестижнијих школа ликовног образовног профила у Србији и региону, стварајући препознатљив педагошко-уметнички идентитет. Овим су, поред Београда, Скопља, Љубљане, Сарајева, Цетиња (Херцег Новог), Загреб, Ниша, Новог Сада... Пећ и Косово и Метохија, укључени у систем ликовних образовних институција тадашње Југославије.

Настава је организована у репрезентативној и јединственој школској згради изграђеној у стилу класицизма још давне 1926. године². Зграда је конципирана у складу са потребама тадашњег времена где је задовољавала потребе школе.

У школи је радио и доприносио педагошком раду угледни наставнички кадар. Један од њих је Владимир Влада Радовић непосредно ђак Владимира Влада Новосела првог школованог сликара који је радио на Косову и Метохији, а који је дошао са Цетиња 1913. године у време формирања Гимназије и Учитељске школе у Пећи, а потом и сам први школовани сликар са ових простора³. Радовић је по повратку из Београда 1926. године⁴ обележио културни, а посебно ликовни живот Пећи и косовско-метохијског културног простора, и не само као сликар, професор у Гимназији и организатор бројних ликовних манифестација, већ и као оснивач Средње уметничке школе (школе за примењену уметност). Овај изузетан прегалац и ентузијаста годинама је истрајно радио на ширењу и пропагирању ликовне културе и образовања⁵. У многим својим замислима ишао је испред свог времена, тежећи да своју варошицу – касабу, провинцијског духа у којој је живео уздигне на већи степен схватања и значења културе и уметности, и њене моћи коју она у најширем смислу има.

У новооснованој пећкој уметничкој школи је настава била организована по узору на наставни план и програм београдске предратне државне Уметничке школе у којој је Радовић учио сликарство. Поред општинских предмета, био је заступљени велики број стручних предмета: цртање, сликање, вајање, моделовање, калиграфија и орнаментика, теорија форме, материјали и технике, сценографија, графички дизајн и плакат, те историја уметности, историја стилова... и др⁶. У таквој школи Радовић је радио све до пензионисања 1968. године као наставник цртања, сликања, сценографије, нацртне геометрије и перспективе.

Иако је Влада Радовић препознат као најзаслужнији за оснивање, а касније рад и деловање те образовне институције, први директор новоформиране школе, који долази по декрету, био је угледни српски вајар, педагог, музичар и писац, наставник моделовања и цртања Милан Бесарабић.

Поред Бесарабића, још један део наставника је у Пећ дошао да ради у школи и развија укупни културно-образовни и уметнички живот на Косову и Метохији. Они су се краће или дуже задржавали у овом граду. Својим радом, та узорна стручна школа је одиграла значајну улогу у настајању и развоју уметничког живота, а пре свега

у развоју савремене уметности на Косову и Метохији. Из ње су поникле идеје о организовању прве изложбе ликовних уметника Косова и Метохије која је и одржана у Приштини 1953. године. То је означило почетак организованог деловања уметника, па је већ након извесног времена, тачније 1957. године, формиран Клуб ликовних и примењених уметника Косова и Метохије, из којег су након десет година (1967), проистекла удружења, УЛУК и УПУК⁷. На идеју професора школе наредне године основана је Дечанска ликовна колонија, прва и најстарија на Косову и Метохији. Вредно је поменути и отварање уметничке Галерије у Пећи 1960. године, лоциране у самом центру града и прве те врсте у Покрајини. На иницијативу професора школе поводом отварања галерије у Пећи, приређена је изложба двадесеторо истакнутих југословенских уметника⁸.

Поред Радовића и Бесарабића међу наставним кадром били су и: Ристо Отовић, вајар и песник – наставник калиграфије и орнаментике, дугогодишњи директор ове школе, Лука Станковић, наставник моделовања и цртања, иначе врсни цртач и вајар, касније професор на херцегновској уметничкој школи, те Божић Продановић, наставник цртања и сликања, истакнути сликар и потоњи професор академије у Београду. Такође, у школи су радили и Руфим Лазовић, наставник сликања, цртања и сликарске технологије, касније признати сликар конзерватор у Покрајинском заводу за заштиту споменика културе у Приштини, Светозар Света Каменовић, наставник цртања, декоративног сликарства и технологије сликарства, један од најплоднијих сликара, Милан Ивановић, уважени и први дипломирани историчар уметности са Косова и Метохије, који је неколико година био професор ове школе, иначе, дугогодишњи директор Покрајинског завода за заштиту споменика културе у Приштини, те директор Галерије фресака у Београду и музејски саветник Народног музеја у Београду. Потом, Љиљана Трипковић Лазовић, професор историје уметности и историје стилова, Радослав Муса Микетић, професор вајања и цртања, први школовани вајар и најистакнутији представник савремене скулптуре на простору Косова и Метохије, Шемседин Касаполи, наставник методике и орнаментике. Пећку школу су обележили и Верољуб Вељко Радовић, наставник цртања и сликања, Петар Божовић, наставник цртања, моделовања и украсног писања, Мишо Ђурђевић, наставник графичког дизајна и плаката, Слободан Михаиловић, сликар и графичар, наставник цртања, добитник Златне игле УЛУС-а. Такође – Драган Вукосављевић, наставник сликања, касније истакнути конзерватор и рестауратор, Славко Шћепановић, наставник цртања и сликања, потоњи предавач на Педагошкој академији у Никшићу. Треба поменути и ове наставнике: Љиљана Јовановић, наставник технологије боје, Богољуб Костић, наставник текстилне групе предмета, Шућри Нимани, наставник графичког дизајна и плаката, Нада Ивовић Бабовић, наставник историје уметности, и многи други који су, у Школи за примењену уметност у Пећи извели пуно даровитих ђака и дали немерљив допринос у развоју ликовне културе.

Од прве генерације ученика 1949/50. који су похађали ову угледну школу у петогодишњем трајању, изникла је читава плејада ликовних уметника, који су касније активно стварали и ширили своја знања на студијама у Београду и другим градовима, стичући афирмацију и углед. Између осталих: Сава Ракочевић, Нусрет Салихамићић, Ђељош Ђокај, Трајко Стојановић Косовац, Муслим Мулићи, Илија Шошкић, Џевдет Џафа, Стеван Чукић, Мирко Радуловић, Драгомир Јашовић, Тахир Евра, Павле Поповић, Добрило Доцо Николић, Славко Шћепановић, Милорад Кнежевић, Васили Кирјазовски, Фатмир Крипа, Ратомир Петровић – Раца, Душан Раичковић, Томислав Трифић, Шућрија Ђурковић, Џеко Хоџић, Момир Армуш ...

Године 1967. школа се мења у складу са образовним реформама, постаје четворогодишња и добија назив Школа ликовних техничара „Моша Пијаде“. Убрзо затим мења назив у Школу ликовних техничара „Шабан

Спахију“, а након смрти Владимира Влада Радовића 1986. године школа носи његово име све до 1999. године. Ови подаци говоре да је школа у свом веку прошла више раздобља. У поменутом периоду, након 1967, ученици се усмеравају и оспособљавају за будуће техничаре унутрашње архитектуре и дизајна текстила, па се истичу и нова имена талентованих ђака који ће касније наставити путем уметности. Између осталих то су Миливоје Бабовић, Братислав Анђелковић, Зоран Ивановић, Слободан Трајковић, Сања Јевремовић Перишић... Тада, као и раније практична настава је била конципирана у складу и у духу са провереним и квалитетним системом ликовне едукације, те се ова реномирана васпитно-образовна институција и даље представљала као значајан носилац развоја ликовне уметности на Косову и Метохији.

Како смо и раније приметили, евидентно је, да се школа доказала као носилац развоја ликовне уметности на Косову и Метохији. Временом, постаје ликовни расадник талената и матица уметничког развоја, усавршавања и обликовања ликовне стварности на Косову и Метохији⁹.

Након 1999. године, услед ратних догађаја и промене друштвено-политичког контекста на Косову и Метохији рад школе је прекинут. Она престаје да функционише у свом изворном простору. У том периоду долази до дислокације и институционалног прекида континуитета уметничког образовања у оквиру српског школског система. Наиме, уметничка школа, у складу са процесом успостављања новог косовског идентитета, базираног на албанској перцепцији и интерпретацији вредности, мења назив, те данас школа носи назив Одисе Паскали (Odhise Paskali), вајара из Албаније. Поред имена школе ни њена зграда није остала иста. У годинама након рата није доживела адекватну заштиту, но је најалост срушена 2017. године. На њеном месту саграђена је нова зграда, али не по узору на стару. Нови визуелни идентитет школе додатно је допринео трансформацији, односно брисању једног значајног места из културне меморије и мапе града. На нама је, зато, да је у једној мери бар отргнемо од заборава и сачувамо као место сећања – место уметничких почетака и уздигнућа.

Проф. мр Звонко Павличић,
некадашњи ђак школе

¹ Из разговора са Владом Радовићем, у Пећи 1979. године.

² Egëmirë Krasniqi, Интервју са Реџепом Феријем, Oral History Kosovo, Priština, 6. februar 2020, стр. 12.

³ Nivzi Muharemi, Vladimir Vlada Radović, Priština, Galerija umetnosti, 1986, стр. 17. О Владимиру Новоселу више у: Лексикон ликовне уметности Црне Горе, ЦАНУ, Књига 1, Том II, Подгорица, 2021, стр. 35–36.

⁴ Звонко Павличић, „Огледало косовске ликовне прошлости“, Идентитет, Цетиње, пролеће 2024, бр. 10, стр. 45.

⁵ О његовим уметничким и педагошким активностима видети: Дејан Тубић, „Стваралачки концепт сликара Владе Радовића“ У: Уметност Косова и Метохије (ур. Слободан Раичевић), Косовска Митровица, Филозофски факултет, 2007, стр. 83–97.

⁶ Из разговора са Владом Радовићем, у Пећи 1979.

⁷ Звонко Павличић, Речи Радослава Мусе Микетића изговорене у интервјуу за приштински лист „Нови Свет“ објављен у јануарском броју 1984. године.

⁸ Звонко Павличић, „Огледало косовске ликовне прошлости“, Идентитет, Цетиње, пролеће 2024, бр. 10, стр. 45.

⁹ Звонко Павличић, „Осврт на сликаре Косова и Метохије краја XIX до средине XX века“ У: Уметност Косова и Метохије I (ур. Слободан Раичевић), Косовска Митровица, Филозофски факултет, 2007, стр. 80–82.

ОЧЕВИ И ОЦИ

Повода за сећање има много, а за организовање овакве изложбе они леже у мислима и бићу многих који су некада похађали Уметничку школу у Пећи. За њих она није затворено поглавље прошлости већ једно живо место колективног искуства. Везана за врло специфичан простор и време, Уметничка школа је након педесет година рада у метохијском граду многима постала физички недоступна 1999. године. Ипак, то је није учинило сасвим далеком, већ је сећањима на оно најбоље што се за њу везује – како се обично памти оно што нам недостаје – приближена и сачувана у причама и сликама њених професора и ђака. Први цртежи, уметнички упути, дилеме и пријатељства обликовали су ђаке ове школе и одредили њихова интимна уметничка хтења и животне путеве.

Наративи који се граде око ње далеко превазилазе приврженост институцији као таквој. Средња школа за примењену уметност, касније Школа ликовних техничара за оне који су кроз њу прошли била је увек *пећка школа*. Колоквијални говор није ту да само лакше одреди и придевски опише предмет, већ да га у овом случају и симболички повеже са градом. Градом који је историји српске културе толико много дао, да свака веза са њим постаје својеврсна референца. Близина манастира Пећке патријаршије, али и специфичан изглед околине – Руговске клисуре, реке Бистрице и градских махала усмерили су око и обликовали естетске узоре бројних генерација. Тако Мирко Радуловић, истакнути сценограф и сликар, један од некадашњих ђака школе, каже:

„Боје завичаја човек носи трајно у себи, њих не може да се ослободи, по мом мишљењу, чак и када би желео. Ја сам тога постао свестан у Школи за примењене уметности у Пећи. Она ми је помогла да схватим то осећање које сам носио у себи.“¹

Осетљивост на локалне теме и карактере подржана је и уметничким визијама оснивача пећке школе Владе Радовића. У његовом делу преплићу се савремени стилови с којима се упознао у Београду током студија и у европским градовима које је потом посећивао, те дух Метохије, оличен у мотивима калдрмисаних улица, српских манастира, албанских кула, була и Ромкиња. Његов интимистички темперамент, исказан најчешће акварелом као Радовићевом омиљеном техником, резултирао је радовима који су својеврсни документ амбијента и времена, што запажа и Павле Васић када пише о уметниковом стваралаштву.² Ипак, он се не може сматрати пуким документаристом, јер емотивни и истанчани приступ простору који га окружује сведочи како о проицљивости и вештини аутора да ухвати моменат и сачува га у слици, тако и о његовој разиграој палети, те уметничкој снази да слика подсећа, али не прераста сасвим у лирски запис. О таленту и делима Владимира Радовића, писали су и његови савременици, историчар уметности Хивзи Мухареми и уметник Небих Мурићи. Мухареми покушава да хронолошки сагледа стваралаштво уметника, кроз периоде сазревања, пејзажног и портретног сликарства, те интимизам, истичући свеукупно његову аутентичност и „начин на који се његова околина уплиће у стварност његовог дела“. Мурићи такође вреднује Радовићеву емотивну природу и суживот са суграђанима, због чега је могао да портретише „инстинктом ствараоца који се саживео са њима, обликујући душевна богатства као што су: патња, мирноћа, гордост, нада и истрајност“. Зато је, између осталог, Радовић и доживљен као *заслужни стваралац*¹ и *сликар свог поднебља*.⁴

Овај значајни, а за Косово и Метохију посебно велики уметник, у Пећ се вратио након свршене државне Уметничке школе у Београду – иако му је понуђена стипендија за даље усавршавање у Паризу. Његов повратак родном граду није одредио само материјални статус његове породице којој је желео да помогне, већ, верујемо, и страсна жеља да на Косову и Метохији ствара уметност која ће успети да повеже дух времена, слику датог простора и уметникове личне погледе и домете. Такође, бити кадар да оснује прву уметничку школу и поведе нове генерације у свет уметности. Свест о сопственој величини и уверење да може да оствари замишљено заиста су га водили ка оснивању Средње школе за примењену уметност у Пећи 1949. године, прве те врсте на Косову и Метохији. Предавао је стручне предмете и препознавао таленте многих ђака који би се касније отиснули у свет. Због улоге оснивача школе али и потпоре коју је пружао многим уметничком стасавању препознат је као *отац* – *доајен косовског сликарства*, но у једном интервјуу из 1983. он каже да би себе назвао *Адамом* – библијским човеком који означава почетак човечанства: „Тврдим да ја јесам Адам у сликарству и музици⁵ на Косову“.⁶ Свестан свог учинка он каже:

„У свом граду сам почео да радим на ширењу и развоју уметничке културе. Било је веома тешко у то социјално неразвијено и сиромашно градско биће удахнути свежину уметности. Међутим, мислим да сам доста тога урадио у домену културног сазревања и развоја овог подручја.“⁷

Као мисионара уметности видели су га и други. Новинар Вук Трнавски бележи:

„Учитељ сваком свом мештанину, сејач доброте, мудрости, знања и свега онога што оплемењује људе. Ако ових дана случајно видите постаријег човека са беретом како обазриво прелази улицу, загледајући, радознало све око себе – знајте да је то он. Први сликар Косова.“⁸

Када се говори о почецима и „првотности“ треба рећи да се почеци модерног сликарства на Косову и Метохији могу пратити од друге деценије прошлог века, кроз деловање ликовних педагога постављаних у веће градове.⁹ Ипак, њихово присуство било је често испрекидано историјским ломовима, због чега Влада Радовић представља континуитет и „светлу тачку у том суровом времену“.¹⁰ Његово ангажовање на оснивању уметничке школе у Пећи је не само значило буђење ликовног живота у овом делу Метохије, већ рађање центра, својеврсног „нуклеуса“ из којег се развила идеја о оснивању Ликовног одсека Више педагошке школе и касније Ликовне академије у Приштини.¹¹ Дакле, тај почетак организованог ликовног живота и образовања на Космету заслужује посебно место у разумевању развоја уметности на датом простору.

Уз Радовића је при оснивању школе био и њен први директор, вајар Милан Бесарабић, док су међу наставницима били сликари Светозар Света Каменовић, Руфим Лазовићи, Божа Продановић, потоњи професор Академије у Београду. Такође и Ристо Отовић, други директор школе након Бесарабића, као и Лука Станковић. У деценијама које долазе, за предаваче школе се постављају београдски академци: Радослав Муса Микетић, Драган Вукосављевић, Вељко Радовић, Слободан Михаиловић, Шемседин Касаполи и други истакнути уметници и педагози.¹² Главни циљ је био одшколовати талентоване ђаке и формирати нови наставни кадар покрајинских школа. Он је наравно, брзо превазиђен – школа је постала угледна, а њени ученици су у наредним деценијама заузимали важна места у ликовном животу Србије и иностранства.

Истакнути уметник и педагог Павле Поповић некадашњи ђак школе, сећа се да се 50-их година прошлог века у школу није уписивало пуно ђака, тек десет – петнаест по разреду, но да су сви настављали уметничко образовање:

„Као свршени ученици Средње уметничке школе имали смо могућност да се запослимо као наставници цртања у основној школи, али већина нас је кренула путем даљег академског образовања. (...) Квалитет наставе у школи у Пећи и педагошки ауторитет стручних професора, заснован на раду и дисциплини, омогућили су солидну и стабилну основу за упис на уметничке студије. (...) Од 10 ученика колико нас је било у класи, сви смо ми завршили академије, сем двоје ученика који су уписали педагошку академију.“¹³

На изложби коју је приредио Покрајински културни центар приказан је један од могућих избора радова аутора – наставника и ђака – који *Пећку школу* баштине као лично искуство. Управо у том ликовном сазвучју препознаје се говор у прилог једне колективне меморије. Овога пута она је призвана сликом, иако Средња уметничка школа у Пећи несумњиво заслужује темељнију историзацију.

Недостају, свакако, бројни подаци и сведочанства о стасовању у тој школи, као и о идејама које су се у њој рађале. Ипак, изложба наспозива да осетимо ликовне везе настале у школи, као и незаборав поднебља и свега што оно носи. На изванредан начин, овим избором радова настојао се вратити дуг школи и њеном оснивачу, али и граду Пећи који у многима од нас буди меланхолију и осећај недовршене приче.

И сама га памтим из детињства, док сам о *пећкој школи* и њеној посебној стваралачкој атмосфери слушала још од малена. Зато и овај предговор завршавам личним тоном – као дуг оцу.

проф. др Јелена Павличић Шарић
историчар уметности

¹ Мирко Радуловић, изјава у каталогу изложбе слика и скулптура, Галерија „Икар“, Земун, 18–30. октобар 2006.

² Павле Васић, (текст у каталогу изложбе), Влада Радуловић, Галерија уметности – Дом омладине Боро и Рамиз, Приштина, април 1982.

³ Nebih Mućić, (текст у каталогу изложбе), Влада Радуловић, Галерија уметности – Дом омладине Боро и Рамиз, Приштина, април 1982.

⁴ Hivzi Muharemi, (текст у каталогу изложбе), Влада Радуловић, Галерија уметности – Дом омладине Боро и Рамиз, Приштина, април 1982.

⁵ О његовом музичком таленту и ангажовању в. Hivzi Muharemi, Владимир Влада Радуловић, Приштина, Галерија уметности, 1986, стр. 19–29.

⁶ Светозар Раковић, Звонко Павличић, „Огледало косовске ликовне прошлости. Влада Радовић: Прича о адаму у уметности“, Нови свет, новембар 1983, стр. 16.

⁷ Исто.

⁸ према: Hivzi Muharemi, Владимир Влада Радуловић, Приштина, Галерија уметности, 1986, стр. 31.

⁹ О првим ликовним педагозима в. Звонко Павличић, „Осврт на сликаре Косова и Метохије краја XIX до средине XX века“. У: Уметност Косова и Метохије (ур. Слободан Раичевић), Косовска Митровица, Филозофски факултет, 2007, стр. 80–82.

¹⁰ Срђан Марковић, „Модерно ликовно стваралаштво (1912–1999–2016)“. У: Уметничко наслеђе српског народа на Косову и Метохији: идентитет, значај, угроженост (ур. Драган Војводић, Миодраг Марковић), Београд, САНУ, 2017, стр. 356.

¹¹ Исто.

¹² Из разговора са Павлом Поповићем, некадашњим ђаком школе, јануар 2026.

¹³ Исто.

„Комови“, акварел, 32 x 42см, 1956

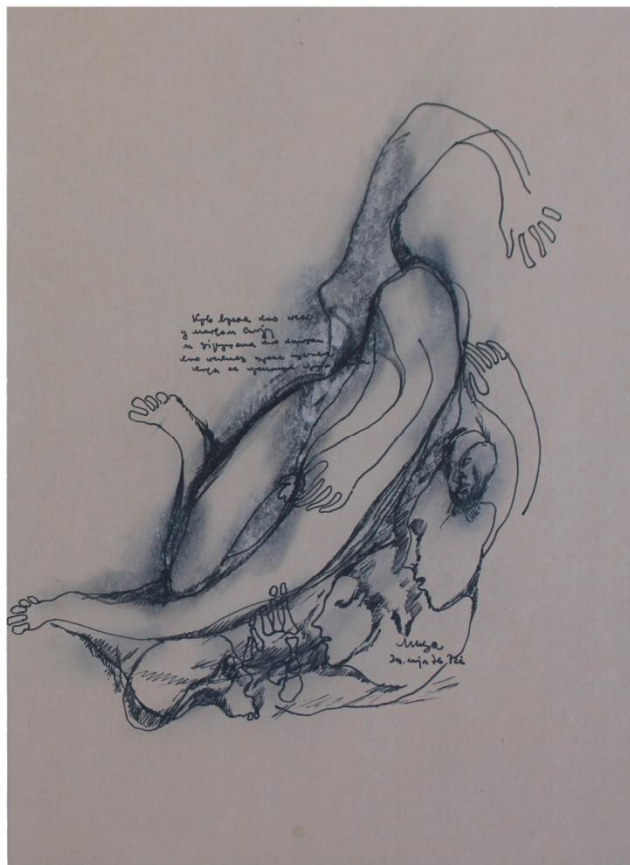
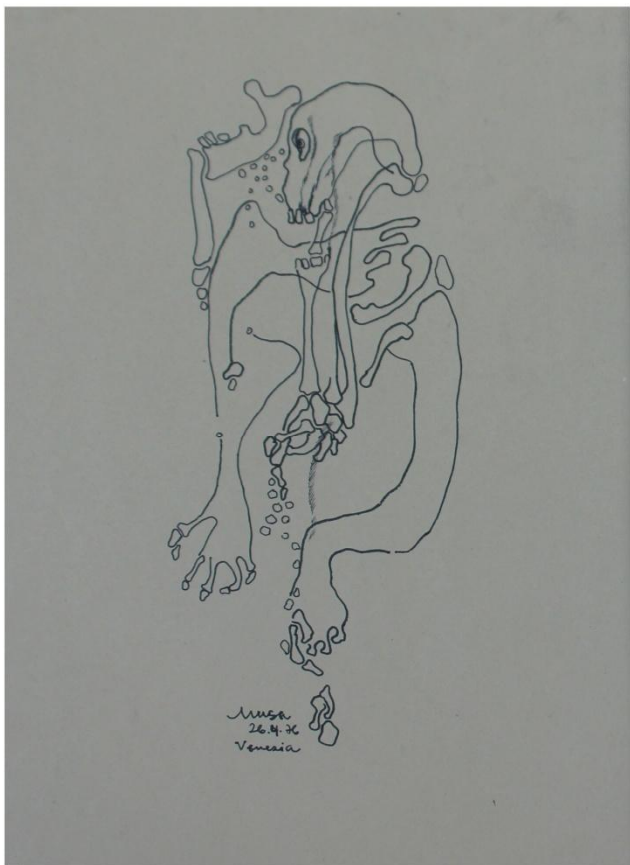
„Женски акт“, сепија крета на трон папиру, 40 x 26,5см, 1935

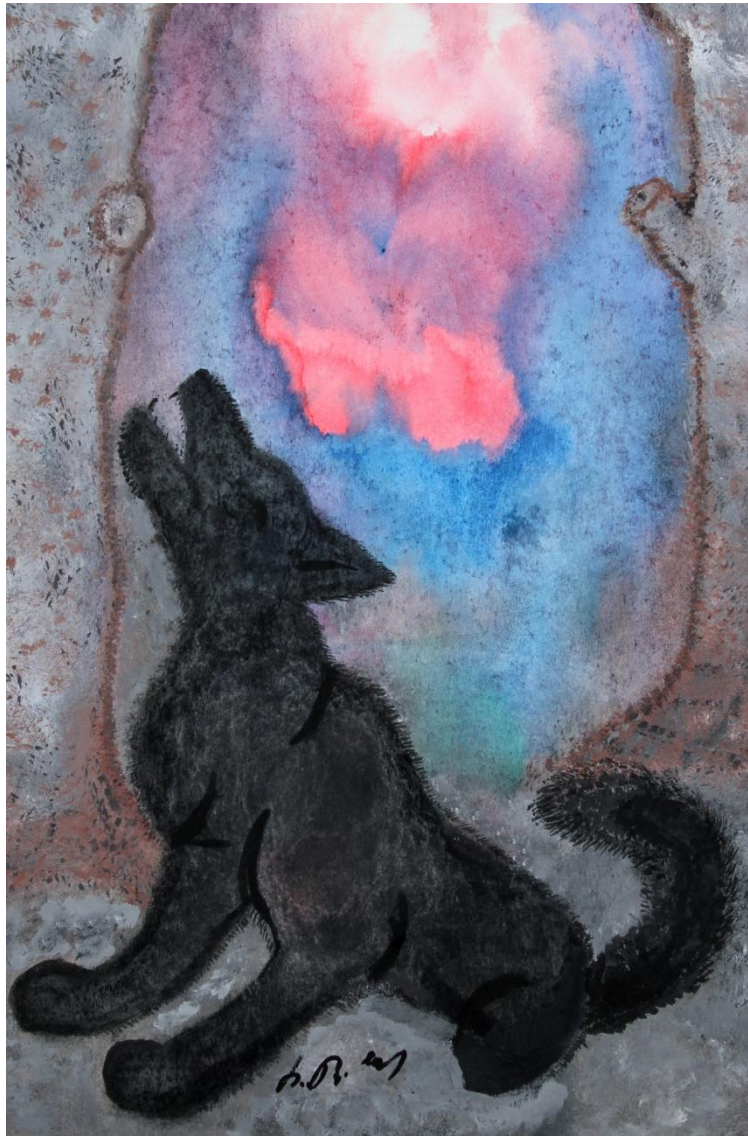
„Композиција XI”, уље на платну, 80 x90 см, 1973

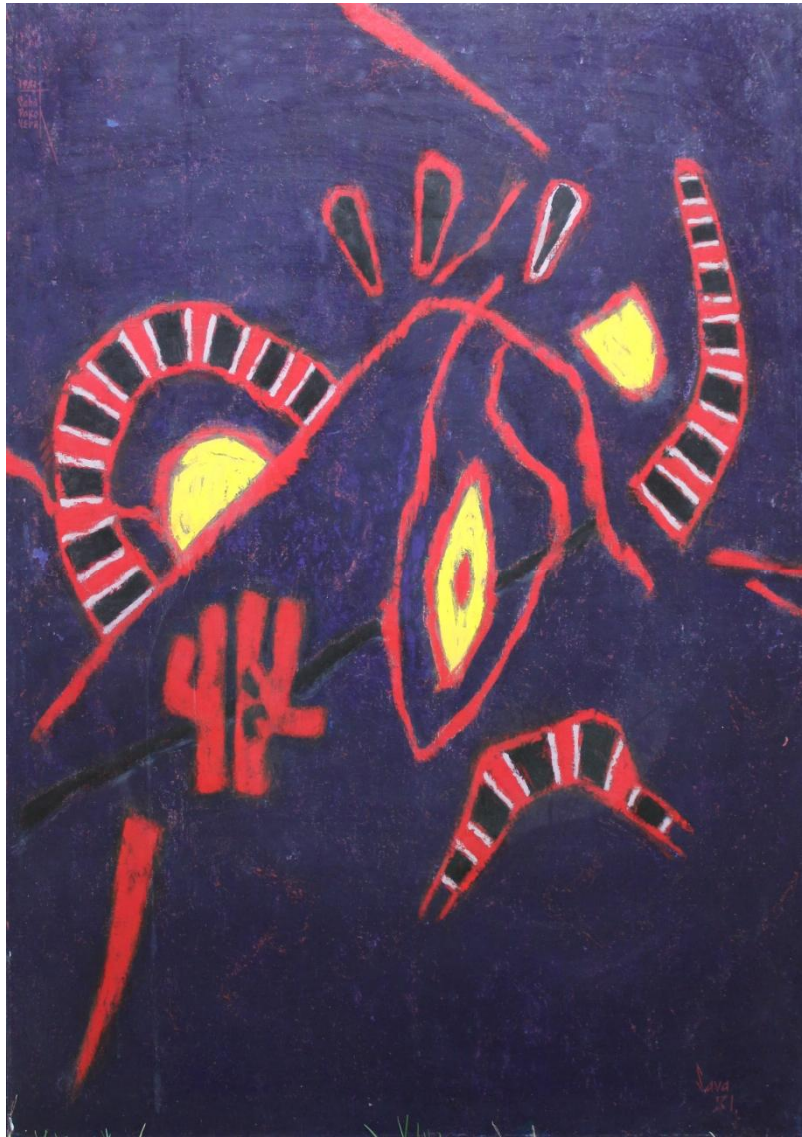
„Манастир Поганово“, акварел, 47 x 67 см, 1976

„Контура немира и напетости“, туш и перо, - диптих, 2 x 33 x 23 см, 1976

„Зов у бљеску светлости“, акварел, 48 x 34 см, 1972

„Касни повратак“, уље на платну, 132 x 101 см, 2003

„Отмица“, комбинована техника, 65 x 50 см, 1984

„Улазак у Пећку патријаршију“, уље на платну, 45 x 60, 1988

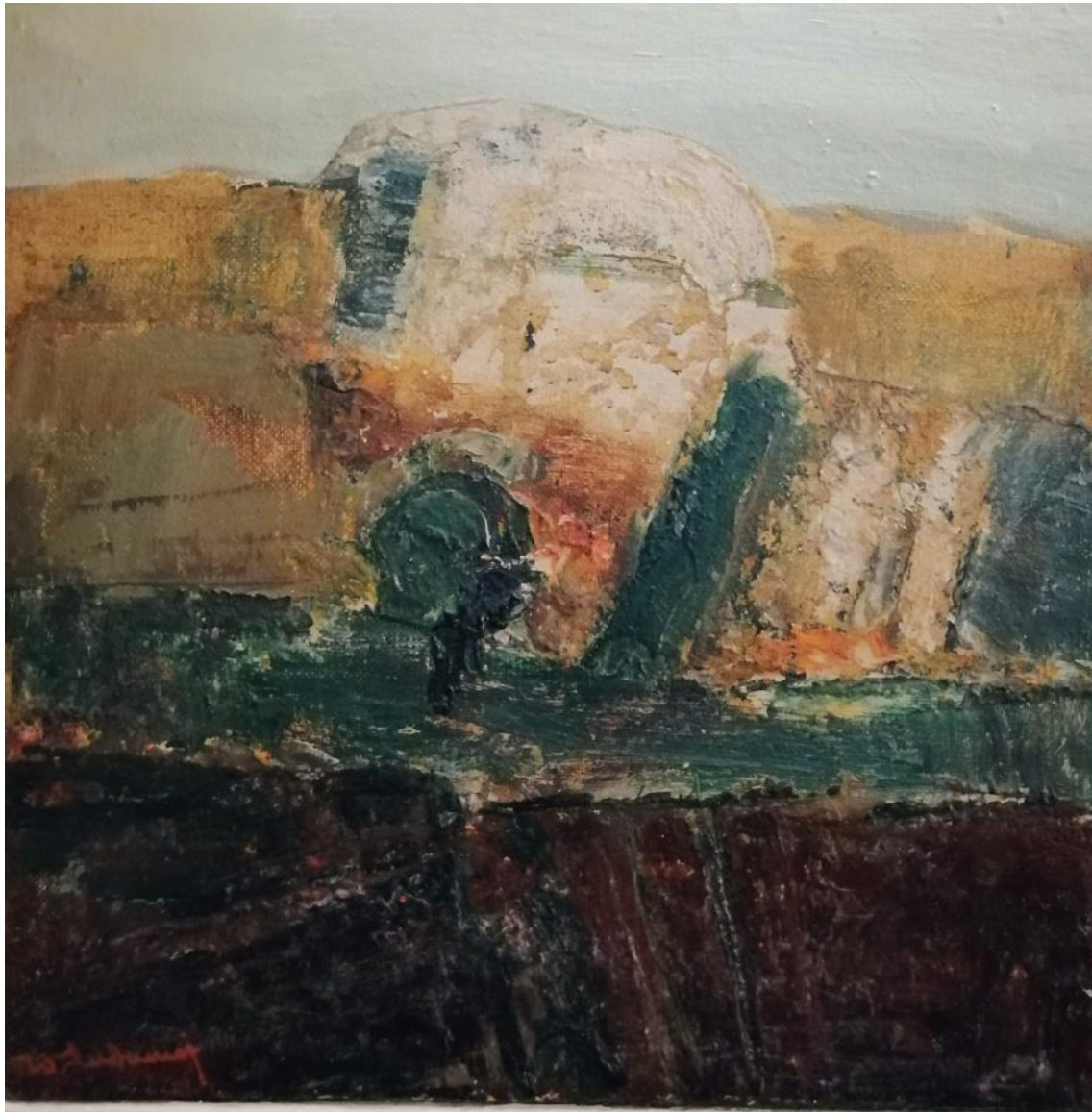
„Богојављенска црква у Србобрану“, уљани пастел на платну, 50 x 65, 2013

„Обелиск“, Пенетрација, инсталација, 1987

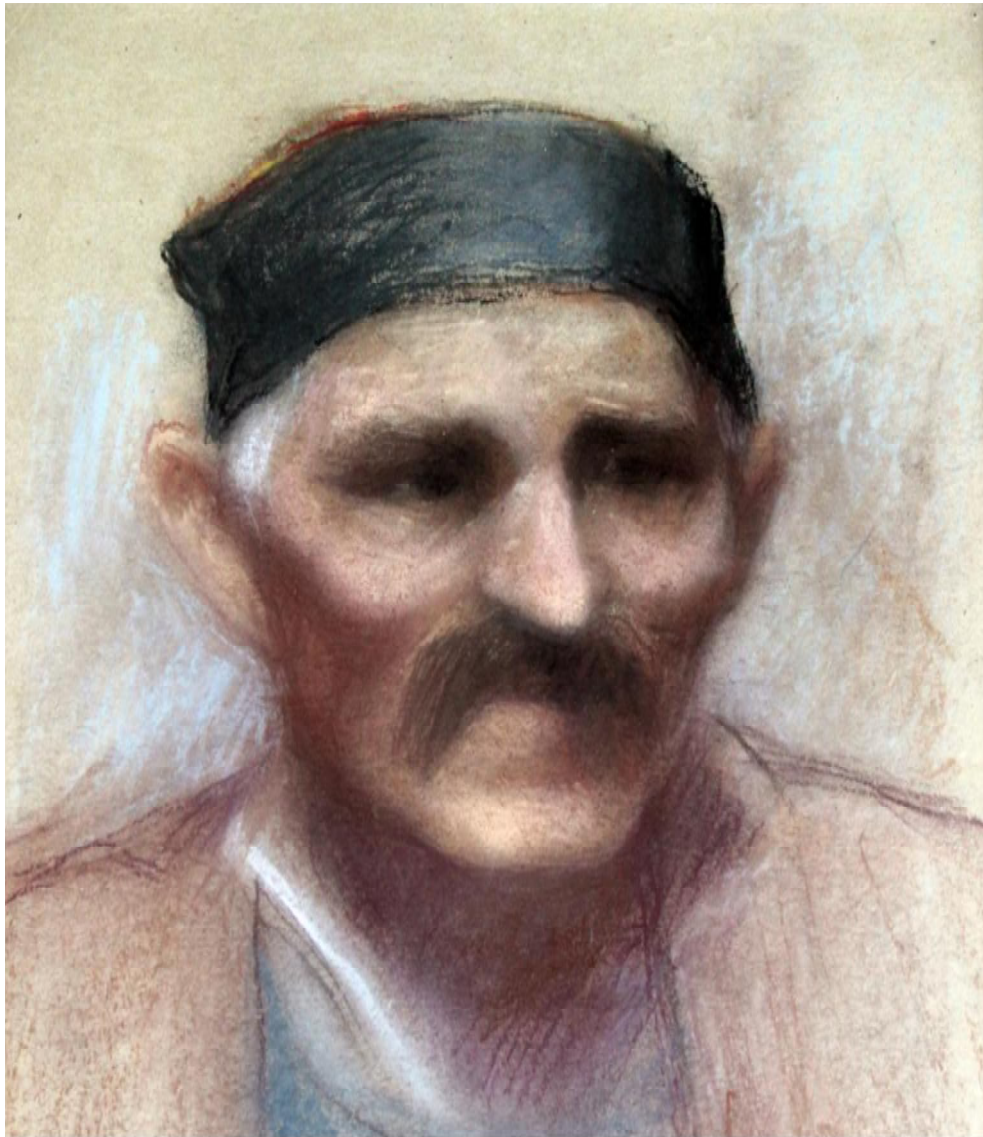
„Погановски манастир“, уље на платну, 73 x 100 см, 2001

„Рељеф сећања“, уље на платну, 24 x 24,5 см, 1965

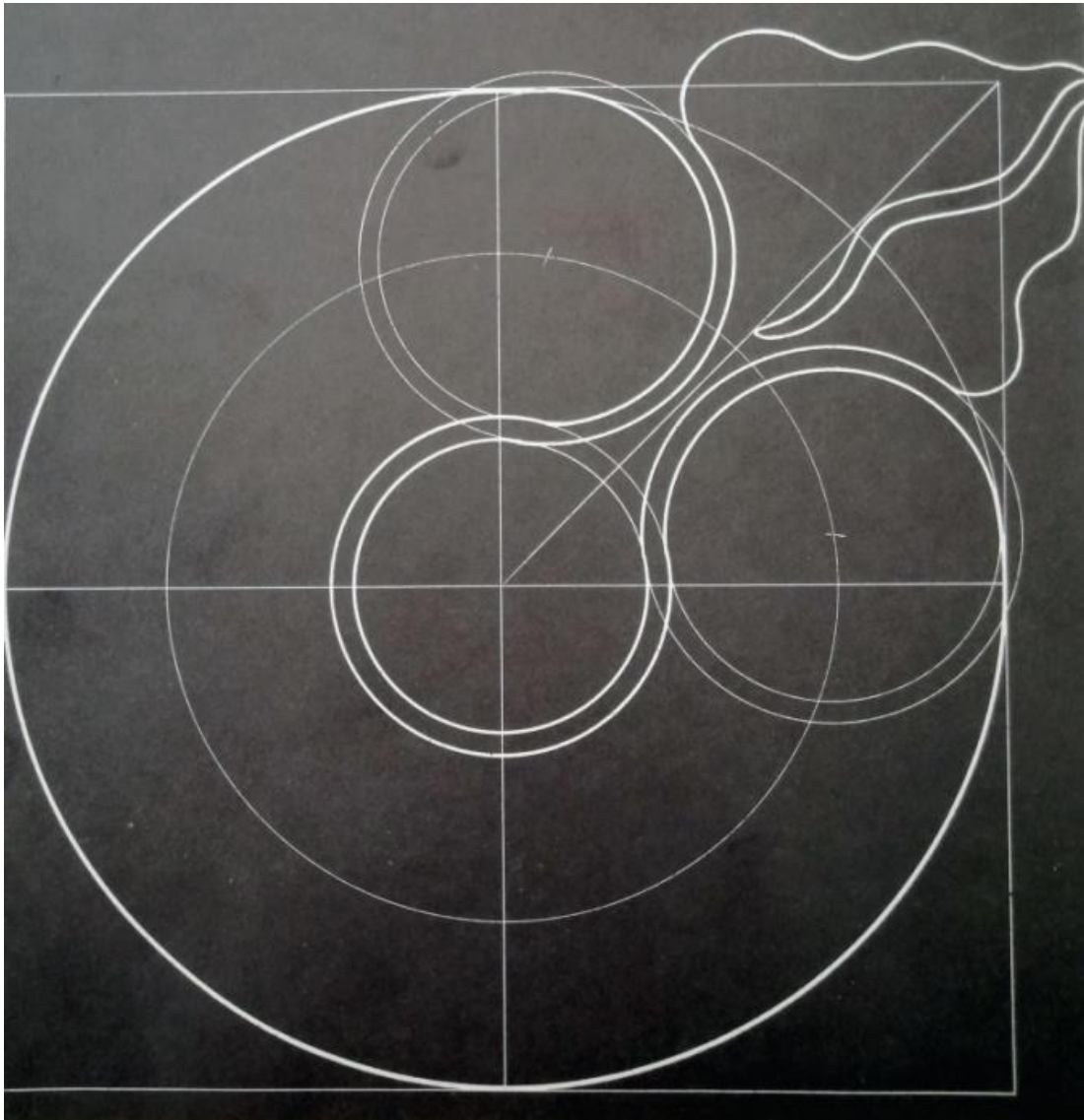
„Манастир Сопоћани“, уље на платну, 46 x 61 см, 1983

„Портрет Милића Бјелановића“, пастелна папиру, 49 x 34 см, 1997

„Игмански ноктурно“, уље на платну, 80 x 70 см, 2015

„Визуелни идентитет“ – Лого, туш на папиру, 2 x 23,5 x 21,5 см, 1976/77

„У метроу“, уље на платну, 75 x 90 см, 1998

Визуелни идентитет – Лого, оловка на папиру, 35 x 25 см, 1968

„Фигура у плавом пољу“, акрилик на платну, 70 x 50 см, 2019

„Мртва природа“, уље на платну, 56 x 72 см, 1972

„Буцова Леска“, уље на платну, 70 x 90 см, 1994

„Стара Митровица“, акварел, 45 x 62 см, 2003

„У пејзажу“, уље на платну, 70 x 60 см, 2017

„Портрет мајке“, комбинована техника, 70 x 50 см, 1969

„Вртлог“, дигитална графика, 60 x 60 см, 2005

„Птице“, туш и перо, 47 x 65 см, 1986

„Језеро као доживљај света“, акварел, 42 x 63 см, 2025

„Пећка патријаршија“, уље на платну, 46 х64 см, 1987

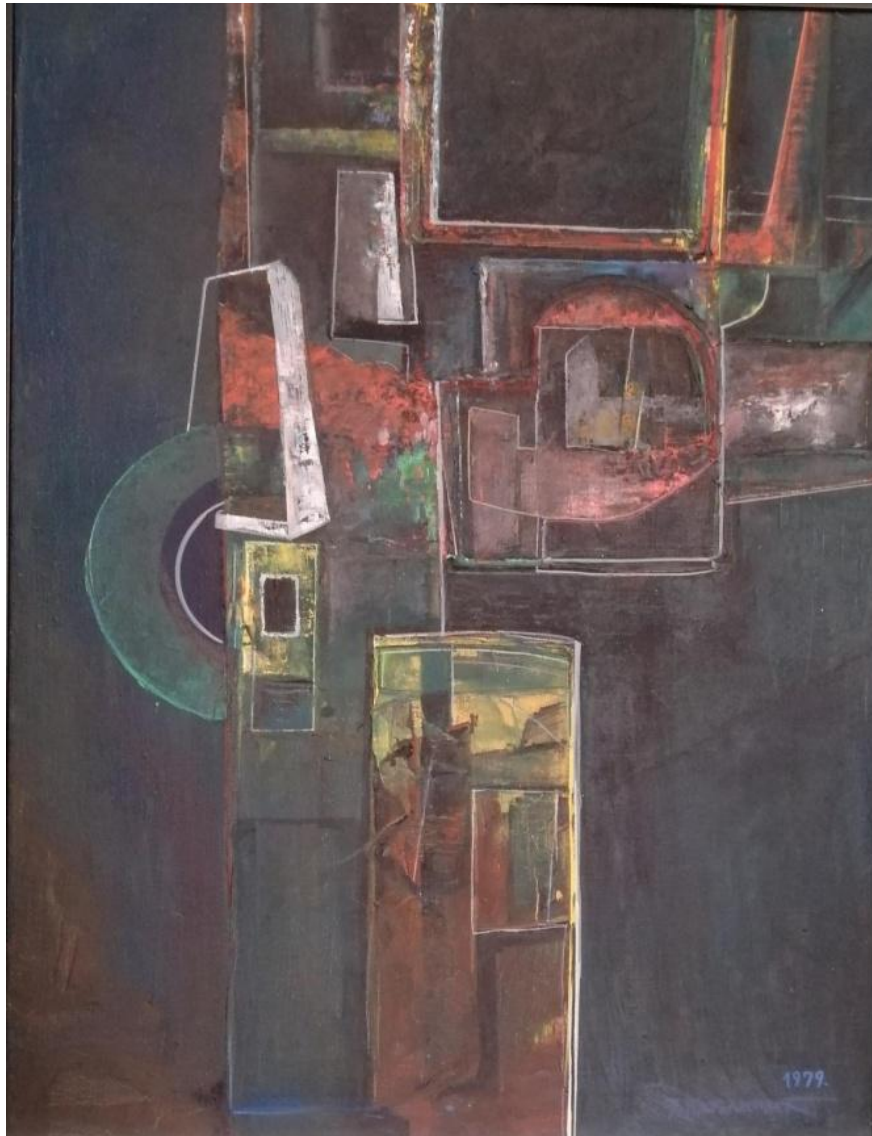
„Мотив из Метохије“, рељеф, 22 x 26 см, 1996

„Рембранту у част“, уље на медијану, 55 x 33 см, 2000

„Крст као симбол вечности“, рељеф, 65 x 46 см. 2016

„Мртви облици“, уље на платну, 90 x 70 см, 1979

Владимир Влада Радовић, сликар, ликовни педагог (Пећ, 1901 – Пећ, 1986). Био је пионир и утемељивач сликарства на Косову и Метохији. Основну школу и нижу гимназију завршио у Пећи, а 1921. уписао Државну уметничку школу у Београду, где је у току школовања примио награду Министарства просвете и финансијску потпору из фонда Стеве Тодоровића. По дипломирању, 1925. године код проф. Бете Вукановић, Љубе Ивановића и Петра Добровића, предложен за једногодишњу стипендију за Париз од стране Министарства просвете и двогодишњу из фонда Св. Саве. Године 1926. враћа се у родну Пећ и запошљава као наставник цртања у Гимназији. Са прекидом за школску 1946/47. годину, када је био наставник цртања у другој мушкој гимназији у Београду, сав свој радни век провео у Пећи. Радовић је био један од идејних твораца и иницијатор формирања Школе за примењену уметност у Пећи 1949. године, у којој ради све до пензионисања 1968. године. Учествовао је на бројним ликовним изложбама и колонијама. Од прве самосталне изложбе 1926. године излагао 20-ак пута, (Пећ, Приштина, Косовска Митровица, Београд...), док се на заједничким изложбама, активно појављивао на ликовној сцени у земљи и иностранству, од 1934. до 1985. године: (Пећ, Приштина Скопље, Београд, Цетиње, Титоград, Бања Лука, Чачак, Загреб, Почитељ, Аранђеловац, Ниш, Сарајево, Љубљана, Карловац, Дубровник, Нови Сад, Аман, Дамаск, Палермо, Анкара...). Излагао у Приштини са Николом Граовцем 1947. и 1948. године. Затим, редовно учествујући на УЛУС-овим изложбама, у Уметничком павиљону „Цвијета Зузорић“ у Београду. Године 1977. имао је ретроспективну изложбу у Београду. Био је члан Удружења ликовних уметника Вардарске бановине и Друштва пријатеља „Јефимија“, Удружења ликовних уметника Србије, члан Удружења ликовних уметника Косова, Удружења ликовних уметника региона Пећи и почасни члан Удружења примењених уметника Косова. Добитник више награда и признања: *Децембарска награда Косова*(1977), *Златна значка КПЗ Србије*, (1977), *Вукова награда* (1977), *Седмојулска награда*,(1981), *Орден рада другог реда* (1982), награда *XI Пролећног салона Косова*(1984), Откупна награда на изложби *Удружења ликовних уметника региона Пећи*, *Повеља града Пећи*.

Милан Бесарабић, вајар, сликар, ликовни педагог (Чачак, 1908 – Београд, 2011). Рођен у Чачку, где му је отац, пореклом Украјинац, официр, био на службовању. По женској линији је везан за Велико Градиште где је провео рано детињство. Преласком у Крагујевац, са извесним закашњењем, започиње школовање од првог до четвртог похађа у овом граду. Учесталим пресељењима, сваки разред ниже гимназије полази у другом граду: Подгорици, Руми, Охриду и Битољу, где завршава Малу матуру. У Београду завршава Велику матуру, уписује Правни факултет и дипломира 1932. Паралелно са академским је стекао и музичко образовање учећи да свира виолину и клавир. Године 1938. године завршио државну Уметничку школу одсек вајарство, у Београду у класи професора Петра Палавичинија, а сликање код Бете Вукановић, Љубомира Ивановића и Ивана Радовића. Први пут излагао са групом свршених ученика Уметничке школе. Током 1939. и 1940. учествовао на јесењим изложбама сликарских и вајарских радова београдских уметника, затим 1944. на изложби УЛУС-а у корист рањених бораца, а после рата на бројним колективним изложбама у Југославији и иностранству. Од 1940, када је своју прву изложбу приредио у Уметничком павиљону „Цвијета Зузорић“, самостално је излагао тридесетак пута. Бавио се педагошким радом у Књажевцу, Земуну, затим у Пећи где је постављен за директора Школе у оснивању, као и у Београду све до пензионисања 1978. године. Био је члан УЛУС-а од 1938. године. Добитник је бројних домаћих и међународних награда међу којима је награда „*Јез*“, такође, награде на међународним изложбама у Канади, Бугарској и Италији и прва награда на 16. Међународном бијеналу ведре уметности у Толентину 1991. године. У холу Народне библиотеке „Вук Караџић“ у Великом Градишту, налази се легат, тј. стална изложбена

поставка овог истакнутог уметника. Окосницу ове збирке чини 19 скулптура, које је аутор лично поклонио библиотеци 1973. године. Поред скулптура, у овој збирци се налази још 15 слика и 9 цртежа. Такође, његови наследници су након његове смрти, поклонили Завичајном музеју Рума легат од укупно 89 уметничких дела, од којих се један број налази изложен у холу Музеја.

Светозар Света Каменовић, сликар, ликовни педагог (Пирот, 1921 – Пећ, 1979). Завршио је сликарство на Академији ликовних уметности у Београду у класи професора Недељка Гвозденовића. Дипломирао је 1953. године, и исте године запослио у Школи за примењену уметност у Пећи као професор цртања, сликања и сликарске технологије. Више пута учествовао као предавач на семинарима за наставнике ликовног образовања на подручју Покрајине Косова. Такође је сарађивао са Покрајинским заводом за унапређивање школства у смислу изналажења и реализовања програма из ликовног образовања. Није мали број ни генерација, а ни појединаца којима је предавао, чији је развој пратио, који су са успехом наставили даље школовање на Вишим школама и Академијама. Излагао је редовно на свим изложбама Удружења ликовних уметника Косова, чији је члан био од његовог оснивања. Имао је више самосталних изложби: Пирот Пећ, Приштина, Призрен, Сутоморе, Бела Паланка... Учествовао је на групним изложбама у земљи и иностранству у организацији УЛУС-а, УЛУК-а, те Дома ЈНА у Београду, Десет ликовних уметника Косова, као и НОБ у делима ликовних уметника Југославије. Учествовао је на Ликовним сусретима Палић, затим на изложби Ђердап '72 у Кладову, излагао је више пута на изложбама Октобарског салона у Београду. Добитник је Децембарске награде Косова 1968, Признања Аеро клуба у Пећи, Повеље града Пећи... Ишао је на студијска путовања у иностране уметничке центре у Грчку, Француску, Италији, као и на ликовне колоније. Његова дела налазе се у многим галеријама, музејима и приватним колекцијама у земљи и иностранству.

Божидар Божа Продановић, сликар, графичар, ликовни педагог, универзитетски професор (Прањани, 1923 – Београд, 2006). Основну школу завршио у Прањанима, а гимназију у Горњем Милановцу 1942. године. Након тога дипломирао је сликарство на Факултету ликовних уметности Универзитета уметности у Београду у класи професора Мила Милуновића и Марка Челебоновића, а графику у класи Михајла С. Петрова. Затим је предавао у Школи за примењену уметност у Пећи од 1950. до 1953. године док је након тога постао и професор на матичном факултету где је радио до пензионисања 1986. године. Излагао је на преко педесет самосталних изложби: Пећ, Приштина, Београд, Нови Сад, Чачак, Рим, Лондон, Осло..., као и на много групних у земљи и иностранству, попут Октобарског салона у Београду, Графике београдског круга, Тријенала ликовних уметности у Београду итд. Такође, учествовао је на 17. венецијанском бијеналу 1954. и 2. Медитеранском бијеналу у Александрији 1957. године. Извео је неколико мозаика у јавним просторима у Београду, Пећи, Чачку, Књажевцу, Горњем Милановцу и у другим градовима. Његови радови налазе се у разним музејима, галеријама и приватним колекцијама, као и у Чачку и Горњем Милановцу где постоје легати у оквиру сталне изложбене поставке. Члан УЛУС-а. Добитник је низа награда – Октобарске награде Београда и Златне плакете УЛУС-а.

Радослав Муса Микетић, вајар, ликовни педагог (Пећ, 1929 – Пећ, 1995). Након завршетка основног и средњег образовања у Пећи уписује Вишу педагошку школу у Београду, а након завршетка наставља студије вајарства на Академији ликовних уметности у класи професора Илије Коларевића. По завршетку студија 1955. године ради у Школи за примењену уметност у Пећи. Први пут скреће пажњу тадашње ликовне критике самосталном изложбом 1965. године у Пећи. Године (1975/76.) специјализирао је монументалну скулптуру на

Академији лепих уметности у Риму у класи професора Перикла Фазиниа. Иза себе има богату излагачку активност: Самостално је излагао у Пећи, Приштини, Косовској Митровици, Звечану, Грожњану, Призрену, Нишу, Риму, Парми, Венецији, Фиренци, Равени, Болоњи, Парми, Пизи... Микетић се појављивао на групним изложбама у скоро свим градовима тадашње Југославије: у Пећи, Приштини, Титограду, Нишу, Скопљу, Крагујевцу, Новом Саду, Гњилану, Титограду, Бања Луци, Врњачкој Бањи, Грожњану, Мурској Соботи, Струмици, те на Октобарском салону у Београду, на изложби Модерне југословенске уметности у Сарајеву, на изложби Југословенског портрета у Тузли... У иностранству је учествовао на 3. Интернационалном бијеналу у Пантеверди (Шпанија), на бијеналу Дантекса у Равени, у Хилдену, Паризу, Венецији, Парми, Болоњи... Његове скулптуре налазе се у многим јавним просторима у: Звечану, Приштини, Пећи, Призрену, Гњилану, Беранама, Лијевој Реци, Београду, Подгорици, Тузли, Зеници, Витомирици... Добитник је Децембарске награде Косова, награде УЛУК-а, прве награде за скулптуру у Смедеревској Паланци, Повеље града Пећи, и више откупних награда на групним изложбама у земљи и иностранству.

Верољуб Вељко Радовић, сликар, ликовни педагог (Пећ, 1932 – Београд, 2006). Основну школу и гимназију завршио у Пећи, где је прве поуке о сликарству добио од оца Влада, који му је био наставник. Школу за примењену уметност завршио у Пећи 1951. године. Академију примењених уметности (сликарски одсек) завршио 1957. у Београду. Био професор, и извесно време обављао дужност директора школе, све до њеног гашења 1999. године. Члан Удружења ликовних уметника Косова и члан ликовних уметника региона Пећи, од оснивања. Излагао на бројним изложбама УЛУК-а и УЛУРП-а: Пећ, Приштина, Београд... излагао на заједничкој изложби „Породична изложба“ у фоајеу Обласног позоришта у Приштини 1957. године.

Сава Ракочевић, сликар, песник (Пећ, 1933). Основну школу завршио у родном граду. Као гимназијалац, 1949. године искључен, те наставља школовање у Школи за примењену уметност у свом родном граду. Међутим, због дисидентских ставова изгубио је право на школовање у Југославији, те је и из ове школе искључен. Касније, захваљујући подршци проф. Лазара Личеноског, 1954. године наставља школовање у Скопљу и са успехом завршава. Дипломирао је сликарство на Академији примењених уметности у Београду, 1960. године, у класи проф. Винка Грдана. По завршетку студија радио као хонорарни илустратор листа Политика у Београду. Године 1965. начинио је мозаик у хотелу Косовски божур у Приштини, који је због друштвених промена у земљи прекривен малтером. Од 1966. живи у Чикагу, САД. Бави се и писањем поезије (издао је неколико збирки песама). Био је члан УЛУК-а, УЛУС-а и УЛУЦГ-а. Самостално је излагао више пута у Чикагу (прву изложбу имао је 1970), затим Палм Бичу, Паризу, Њујорку, Титограду, Москви, Београду, Приштини... Учествовао је на бројним групним изложбама у Њујорку, Москви, Београду, а од 1973. године осам пута је излагао у главном уметничком музеју Чикага „Art Institute“ – на групним изложбама и два пута на Салону независних у Паризу. Такође, Народни музеј у Београду приредио му је 1992. године ретроспективну изложбу. Године 1975. изабран је да са америчким уметницима представља америчко сликарство у Конгресној палати у Паризу, поводом прославе 200-годишњице америчке државности. Награде: 1. награда за ликовну уметност на конкурс у Београдског универзитета (1958); награда за најбољег студента АПУ, Београд (1959); награда на Фестивалу младих умјетника Србије и Црне Горе, Панчево (1959), Лесковац (1960); награда УЛУКиМ-а (1962); Вукова награда за посебан допринос националној култури (2007).

Трајко Стојановић Косовац, графичар, сликар, сценограф, конзерватор (Приштина, 1934 – Београд, 2002). Основну школу и малу матуру завршио у Приштини, где је прве поуке о сликарству добио од свог

наставника Бранка Дочића. Школу за примењену уметност завршио у Пећи 1954. године. По завршетку школе приређује прву самосталну изложбу цртежа и акварела у Обласном народном позоришту у Приштини. Студирао сликарство на Академији ликовних уметности у Београду, у класи професора Божицара Продановића, који му је предавао и у Пећи. Радио је као наставник, потом ликовни сарадник-илустратор листа „Јединство“ у Приштини, те сценограф у Покрајинском народном позоришту у Приштини (1961 – 1971) и Југословенском драмском позоришту у Београду (1971—1974), да би након тога прешао у слободне уметнике. Учествоје у раду Прве оснивачке скупштине Клуба ликовних уметника Косова и Метохије 1957. године. Био је на усавршавању у Паризу (1975 – 1978), студијски боравио је у Стразбуру, Бриселу и Антверпену. Био је члан УЛУК-а, УЛУС-а, Друштва српских уметника „Лада“ и Београдског графичког круга. Стекао је статус истакнутог уметника. Реализовао 35 самосталних изложби, а учествовао на преко 220 заједничких. Ретроспективну изложбу имао је у Београду 1992. године, у Галерији УЛУС-а. Опредио је Хотел „Хајат“ са 740 графика 1986 – 1987. године. Заступљен је у сталним поставкама народних музеја: у Београду, Крушевцу и Крагујевцу. У његовој оставштини нађено је преко 600 графичких плоча и матрица. Део тога изложено је било у Галерији СТВТ у Торонту 2009. године. Добитник је бројних награда и признања: Откупне награде на 2. тријеналу југословенског цртежа, Сомбор; Новембарске награде града Приштине; Децембарске награде Косова; награде за сценографију на сусретима „Јоаким Вујић“; награде УЛУС-а за графику; Откупне награде Југоекспорта на Октобарском салону; награде за сликарство СИЗ-а културе Раковица; награде за графику на Октобарском салону...

Благица Радовић Ратковић, сликар, ликовни педагог (Пећ, 1936 – Београд, 2024). Након завршетка основне школе уписује Школу за примењену уметност у Пећи 1951. године. Потом завршава Вишу педагошку школу, ликовни одсек у Београду. Све до пензионисања радила је као наставник ликовне културе у Основној школи „Браћа Рибар“ у Пећи. Члан Удружења ликовних уметника региона Пећи. Поред групног наступа са пећким сликарима излагала на заједничкој изложби „Породична изложба“ у фоајеу Обласног позоришта у Приштини 1957. године.

Илија Шошкић, мултимедијални уметник (Дечани, 1935). Похађао Школу за примењену уметност у Пећи и Херцег Новом. Академију ликовних уметности похађао у Београду и у Болоњи. Више од пет деценија живео у Риму. Светску афирмацију стекао је сарадњом са легендарном римском галеријом Л'Атико, где је излагао заједно са Јанисом Кунелисом, Луиђијем Онтанијем, Микеланђелом Пистолетом. Значајни пројекти: Вербална слика, Вегетабилна скулптура, Слон и Пантеон, Интерференција, Вива ла вита, Свијет је богат, човјек је сиромашан, Контемплација, С.А.Т.О.Р., Токен (прва ретроспектива, концептуална, 2015), Акционе форме (ретроспектива, Београд, Нови Сад, 2018). Самосталне изложбе (избор): Осијек (1967), Болоња (1971), Ферара (1972), Рим (1975, 1977, 1980, 1983, 1999, 2002, 2005, 2015), Београд (1982, 1986, 1995, 1918), Титоград (1984), Сарајево (1986, 2008), Никшић (1986), Грац (1980), Дубровник (1989), Париз (1991), Нови Сад (1992, 2017, 1918), Гујор, Мађарска (1993), Вршац (1995), Пистоиа, Италија (1996), Будва (2000), Котор (2006, 2009, 2016), Цетиње (2007, 2011, 2013), Смедерево (2007), Грожњан, Хрватска (2010), Краљево (2013), Суботица (2015), Палић (2015), Бергамо (2017). Колективне изложбе (избор): Србија, Хрватска, Аустрија, Италија, БиХ, Словенија, Мађарска, Грчка, Русија, Црна Гора, Шпанија, Чешка, САД, Кина. Излагао је на међународним бијеналима, укључујући Венецијанско бијенале (1976, 2007, 2011), Цетињско бијенале (2004), Kyiv Biennale (2012), PERFORMA Biennale New York (2015), Autostrada Biennale Prizren (2019) i Art Encounters Biennale Temišvar (2021). Његови радови налазе се у бројним музејским збиркама, међу којима су Museo Palazzo Diamanti Ferrara, Museo Maramotti Reggio Emilia, Universalmuseum Joanneum Graz, Музеј савремене уметности Београд, MLAC Roma, Музеј савремене

уметности Војводине Нови Сад и Музеји и галерије града Подгорице. Добитник је награде The Actor of Duclea (2008, ex aequo s Eugeniom Varbom) за допринос концептуалним уметностима.

Мирко Радловић, сликар, сценограф (Коморане, Глоговац, 1936). Завршио Школу за примењену уметност у Пећи 1956. године. (наставнички смер). Академију примењених уметности (сликарски одсек), завршио у класи професора Миленка Шербана у Београду. Као члан екипе Покрајинског завода за заштиту споменика културе у Приштини, учествовао је у конзервацији и рестаурацији многих наших средњовековних манастира. Потом, радио је као ликовни педагог у Основној школи „Аца Маровић“ у Приштини, а већ од 1964. па до пензионисања 1995. године радио као сценограф на РТС у Београду. Као сценограф дао велики допринос у развоју телевизијске визуелне уметности, радећи на разним пројектима од класичних представа до савремених медија. Поред сценографије, био је цењен и као сликар учествујући на самосталним изложбама: Приштина, Београд, Земун, Пећ, Пирот, Ваљево... као и на бројним заједничким: Београд, Будва, Земун, Димитровград... Члан УЛУС-а и УЛУПУДС-а, као и Удружења ТВ сценографа и костимографа, где је добитник више награда и признања за рад и допринос српској сценографији.

Драгомир Јашовић Јаша, сликар, иконописац (фрескописац), универзитетски професор (1937–2022). Школу за примењену уметност завршио у Пећи, а студије сликарства на Академији ликовних уметности Универзитета у Београду, 1963. године у класи проф. Мила Милуновића. Магистрирао код истог професора 1966. године. Студијски је боравио у Паризу. Био је ангажован од стране Републичког завода за заштиту споменика културе и Галерије фресака Народног музеја у Београду. Био је професор Академије за уметност и конзервацију у Београду. Усавршавао се у светским метрополама у којима и данас живе његова дела. Осликао је и фрескописао на десетине цркава и манастира широм Србије, Црне Горе, Грчке и Западне Европе. Осликао је 27 цркава и манастира и 52 копије угрожених фресака са Косова и Метохије, данас власништво Народног музеја. Радио је конзервацију и заштиту фресака у манастиру Манасији, затим у Раваници, Сисојевцу... Један је од плоднијих копииста, насликао је 56 копија фресака из Раванице, испоснице Петра Коришког, Ђурђевић Ступова, Курбинова, Дечана, Богородице Бистричке код Бијелог Поља, Старог Нагоричана, Градца, Грачанице, Студенице, Пећке Патријаршије, Богородице Љевишке, Милешеве, Пиве... Иако је познат као иконописац, и акварел је значајан део његовог стваралаштва. Излагао самостално а учествовао је на групним изложбама СЛУЈ-а и УЛУС-а чији је члан био од 1964. године. Јашовић је добитник престижне награде „Балканика“, грамате Патријарха Павла и других признања.

Срећко Хаџи Вујанац, сликар, ликовни педагог (Рашка, 1937 – Рашка, 2019). Завршио Школу за примењену уметност (одсек декоративног сликарства) у Пећи 1957. године. Потом Вишу педагошку школу (смер ликовни) у Приштини. Од 1957. године ради као наставник ликовне културе у Рашки. Реализовао 30-ак самосталних изложби: Краљево, Рашка, Београд, Титов Велес, Младеновац, Крагујевац, Нови Пазар, Пећ, Косовска Митровица, Приштина, Нови Сад... Групно излагао на многобројним изложбама: Краљево, Рашка, Билеће, Косовска Митровица, Нови Пазар, Београд, Пријепоље, Младеновац, Беране, Пљевља... Награђиван више пута: за изузетне резултате у васпитно-образовном раду на развоју ликовне културе Просветни савет Републике Србије додељује му 1980. године звање педагошког саветника и исте године именује за рецензента уџбеника ликовне културе. За свој рад добио је и признање СИЗ-а основног образовања, као и два новембарска признања СО Рашка. Основао је Клуб „Рашка школа“, и прву сликарску школу у Рашки. Студијска путовања: Париз, Мадрид, Толедо, Барселона, Атина, Венеција, Истанбул, Јерусалим, Каиро...

Ђорђе Обрадовић, сликар, ликовни педагог (Липљан, 1937 – Крагујевац, 2020). Завршио Школу за примењену уметност (одсек декоративног сликарства) у Пећи 1956. године. Потом, уписује Академије ликовних уметности у Београду и по дипломирању Академије опредељује се за педагошки рад. Као професор уметности у крагујевачким школама радио 40 година. Упоредо са педагошким радом активно слика. Један је од оснивача Удружења ликовних уметника Крагујевца. Реализовао је неколико самосталних изложби у Крагујевцу, као и у Горњем Милановцу. Учествовао је на свим заједничким изложбама ЛУК-а у земљи и иностранству: у Охриду, Приштини, Нишу, Дубровнику, Мостару, Будви, Новом Саду, као и у Француској, Словачкој и Пољској. Добитник је признања КПЗ-а Крагујевца за сликарство 1965. године, као и више откупних награда на изложбама ЛУК-а.

Павле Поповић, сликар, ликовни педагог (Бузовик, Витина, 1938). Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Академију ликовних уметности завршио је у Београду у класи професора Мила Милуновића. Током студирања, као члан екипе Републичког завода за заштиту споменика културе, учествовао је у конзервацији и реставрацији многих наших средњовековних манастира. По завршетку студија радио је као професор ликовне културе у Гимназији у Краљеву. Члан је УЛУС-а од 1967. године. Као корисник стипендије Комисије за културне везе са иностранством, провео је школске 1970/71. године у Паризу ради стручног усавршавања на Академији Des Beaux Arts у класи професора J. Yankel-а. Био је просветни саветник Међуопштинског завода за унапређивање васпитања и образовања у Краљеву. Магистрирао је на Филозофском факултету Универзитета у Београду, на Катедри за историју уметности, под менторством проф. Лазара Трифуновића, а 1991. године постао је стручни сарадник Министарства просвете, одељења у Краљеву. Поред свог запаженог педагошког рада, све време је активан као сликар. Самостално излагао у Краљеву, Зеници, Врњачкој Бањи, Крушевцу, Београду, Пироту, Крагујевцу, Новом Пазару, Нишу, Рашки, Ћуприји, Горњем Милановцу, Чачку, Прокупљу, Пријепољу... Излагао на бројним заједничким изложбама. Добитник је Новембарске награде града Краљева за значајне резултате остварене у стваралачком и организационом раду у култури, а 2022. године добитник је Вукове награде за нарочите резултате остварене у стваралачком раду на ширењу културе, образовања и науке.

Добрило Доцо Николић, графички дизајнер (Ариље, 1938 – Београд, 2020). Школу за примењену уметност похађао у Пећи и Новом Саду. Академију примењених уметности завршио у Београду. Десетак година пре дипломирања на Академији започиње своје, у континуитету, вишедеценијско бављење графичким дизајном и посвећеним ликовним обликовањем књига. Године 1965. одлази у Париз где, веома успешно ради у атељеу Јакова Агама. По повратку из Париза па до данас непрестано ради на обликовању књига. Био је графички уредник у издавачком заводу Југославија и уредник за ликовно и графичко обликовање у издавачком предузећу Просвета. Посебно се издвајају, и чине Добрила Николића аутентичном стваралачком личношћу, издања из области ликовних уметности као што су књиге, монографије, каталози, плакати. Монографије: Оља Ивањицки; Љуба Поповић; Димитрије Поповић, те Омоти – корице за капитална издања: Х.В. Јансон, Историја уметности; Х.Х. Арнасон, Историја модерне уметности; Шерман Ли, Историја уметности далеког истока, као и Уметничко благо Југославије као посебно издање у сарадњи са Ото-Бихаљи Мерином. Под истим насловом касније обликује едицију у 16 књига у издању Југославије и Спектра Загреб. Аутор је и великог броја заштитних знакова, логотипа и плаката. За поменута и друга дела Добрило Николић одликован је највећим наградама међу којима су: награда Академије примењених уметности, тридесетак награда Међународног сајма књига у Београду, две награде

Салона књига у Новом Саду, награда Октобарског салона, неколико награда Мајског Салона, специјална награда на изложби Златно перо Београда, Велика награда изложбе Дизајн у Србији, награда Привредне коморе Београда, велики број награда УЛУПУДС-а, награда за животно дело, годишња награда УЛУПУДС-а, откупна награда Музеја примењених уметности, изузетно признање Владе Републике Србије за велики допринос у култури, Вукова награда за допринос развоју културе у Републици Србији и свесрпском културном простору...

Славко Шћепановић, сликар, илустратор, ликовни педагог (Раставица – Дечани 1939). Након завршене Школе за примењену уметност у Пећи уписује се на Академији примењених уметности, одсек сликарство у Београду, где је 1964. године дипломирао у класи професора Рајка Николића. Постдипломске студије завршио под менторством истог професора. Поред сликарства бави се илустрацијом и педагошким радом. Аутор је више просторних градских декорација. Радио као професор и директор у уметничкој школи у Пећи, потом, у Никшићу, Титограду, Београду, Москви и Лењинграду. Објавио је већи број радова из области ликовне теорије и праксе. Обликовао и илустровао више уџбеника, школску лектуру и разне публикације из области примењене уметности и дизајна. Реализовао више самосталних изложби: Никшић, Велимље, Титоград, Свети Стефан, Београд, Ферара, Мерано, Париз, Лаго Мајоре, Болзано, Рим... Излагао на бројним колективним изложбама УЛУЦГ-а, УЛУС-а, као и на изложбама „Савремена југословенска умјетност“, „Савремена црногорска умјетност“, „Црногорска умјетност данас“... те, на изложбама у Приштини, Сарајеву, Херцег Новом, Титограду, Београду, Загребу, Цетињу, Тивту, Будви, Бару, Никшићу, Колашину, Бору, Скопљу, Шарлору и Турату (Белгија), Копенхагену, Скиве (Данска), Морани Штудгарту, Минхену, Хамбургу, Манхајму, Њујорку, Пекингу, Кијеву, Москви... Члан је УЛУЦГ-а од 1974. и УЛУС-а од 1993.

Богољуб Боги Костић, сликар текстила, ликовни педагог (Пећ, 1941 – Подгорица, 2016). Основну школу и Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Потом уписује Факултет примењених уметности (одсек за текстил) у Београду, који са успехом завршава. У свом раду дао је велики допринос у образовању више генерација, и афирмисању дизајна текстила на Косову и Метохији. Радио у Школи за примењену уметност у Пећи све до егзодуса 1999. године, а након рата ради као ликовни педагог у Подгорици. Поред његове уже стручне области интересовања, спајајући функционалност и уметничко изражавање кроз декоративне поступке, бавио се и графичким дизајном (израдом логотипа – заштитних знакова, плаката...). Такође, био је колекционар и страствени љубитељ старих сатова, често путујући на сајмове антиквитета како би пронашао ретке примерке, ценећи њихову историју и механику. Био је члан Удружења ликовних уметника региона Пећи.

Андрија Шарановић, вајар, сликар, ликовни педагог (Андријевица, 1941). Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Академију ликовних уметности, одсек вајарство, у класи професора Љубомира Денковића завршио у Новом Саду. Члан је УПИДИВ-а од 1982. До сада је реализовао више од тридесет самосталних изложби и преко две стотине колективних у земљи и иностранству: Црвенка, Сомбор, Кула, Апатин, Вршац, Бачка Топола, Врбас, Бар, Београд, Нови Сад, Суботица, Равена... Учесник је многих ликовних колонија и радионица. Аутор је преко педесет позоришних сценографија. Као визуелни уметник креирао је логотипе за многе институције и брендове, укључујући грбове градова и дизајн књига. Добитник је више награда за свој рад у области сликарства, вајарства и графичког дизајна: Прве награде младих уметника Војводине, Прве награде октобарског салона у Врбасу, Затим, добитник је плакете града Равене, Зрака културе општине Кула, као и Носилац је титуле Заслужног ликовног педагога Југославије, за свој допринос ликовном васпитању и образовању.

Слободанка Прибаковић Костић, сликар, конзерватор (Краљево, 1942 - Краљево, 2020). Након завршеног основног образовања у родном граду, уписује Школу за примењену уметност у Пећи. Од 1966. године радила је као конзерватор у Народном музеју у Краљеву. Уз рад завршила је Вишу педагошку школу у Приштини, а потом и сликарство на Академији ликовних уметности у Београду у класи професора Милоша Бајића. Члан УЛУС-а и УЛУ „Маржик“. У Музеју је као конзерватор радила до 2006. године, где је стекла звање вишег конзерватора. Самостално је излагала у Краљеву, Крагујевцу, Бору, Врању, Врњачкој Бањи, Чачку, Лепосавићу, Лесковцу, Београду, Панчеву, Апатину... Учествовала је на колективним изложбама Удружења ликовних уметника „Маржик“, УЛУС-а... Излагала на изложбама „Перспектива 4“ у Београду, „Отворени октобарски салон“ у Београду и на Изложби новопримљених чланова УЛУС-а у Београду, као и на многим другим заједничким изложбама у земљи и иностранству. Учествовала на сликарским колонијама: „Магнохром“, „Прохор Пчињски“, „Студеница“, „Рибница“, „Краљево“... Добитник је више награда: 3. награде на изложби „Краљевачки ликовни уметници 75.“, откупне награде на изложби УЛУ „Владислав Маржик“ у Краљеву 1995. и других.

Љубомир Љубиша Танасковић, сликар, ликовни педагог (Богошевац – Призрен 1942 - Београд, 2017). Основну школу је похађао у Призрену и Приштини, а завршио је у Обилићу 1957. године. У Пећи је завршио Школу за примењену уметност 1962. године. Дипломирао је на Вишој педагошкој школи у Приштини (1964) на Одсеку за ликовну уметност. Радио је у РЕХК „Косово“ у Обилићу, потом, у Основној школи „Братство“ у Обилићу. Након неколико година наставља студије сликарства на Националној школи лепе уметности у Лиону, у Француској, где је 1974. године дипломирао. Постдипломске студије завршио је на Факултету уметности у Приштини. Од 1975. године је радио као професор ликовне уметности у Учитељској школи у Приштини, Гимназији „Иво Лола Рибар“, Музичкој школи „Стеван Мокрањац“ и Педагошкој академији „Миладин Поповић“ у Приштини. Од 1980. године директор је Центра за културолошка занимања у Приштини, а од 1988. самостални је стручни саветник за заштиту и коришћење културних добара у Секретаријату за образовање, науку и културу. Од 1993. године је директор Галерије уметности у Приштини. Учествовао је на бројним ликовним изложбама: у Лиону, Марсељу, Средској, Грожњану, Приштини, Београду, Грачаници, Косовској Митровици... те конгресима СУЛУЈ-а у Кумровцу, Тузли и Скопљу. Био је на студијским боравцима у Француској, Италији, Аустрији, Пољској, Бугарској и Грчкој. Члан је УЛУК-а. Добитник је Златне значке КПЗ Србије и награде „Лонгин“ за укупно свеобухватно стваралаштво у области ликовне уметности.

Борислав Армуш, сликар, ликовни педагог (Накло, Пећ, 1944 – Београд, 2020). Основну и Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Дипломирао на Академији примењених уметности, одсек сликарства у Београду. Радио као средњошколски професор у Лазаревцу, потом имао статус слободног уметника. Учествовао на рестаурацији античког археолошког локалитета „Стоби“ у Македонији. Поред бројних колективних изложби самостално излагао 12 пута. Био је учесник више ликовних колонија у Србији, Црној Гори, Босни и Херцеговини и Северној Македонији. Члан УЛУПУДС-а. Више пута награђиван. Добитник је награде за посебан допринос раду УЛУПУДС-а.

Бранислав Илић, сликар (Косовска Митровица, 1944 – Звечан, 2024). Школу за примењену уметност завршио 1963. године у Пећи. Вишу педагошку школу, на одсеку за ликовну уметност завршио у Приштини 1970. године. Члан УЛУК-а. Радио у Дому културе у Звечану, учествујући у организацији, вођењу и промоцији културних манифестација, а извесно време радио и као ликовни педагог у Косовској Митровици. За собом је

имао више самосталних изложби, и учествовао на многим заједничким ликовним смотрама у Звечану, Косовској Митровици, Зубином Потоку, Приштини, Београду, Новом Саду, Нишу, Рашки, Прокупљу, Прагу, Љубљани... Учесник је многих ликовних колонија, и један је од оснивача ликовне колоније „Соколица“ у Звечану. Добитник је више признања.

Халко Халиловић, сликар, ликовни педагог (Рожаје, 1946). Школу за примењену уметност завршио у Пећи, а Академију ликовних уметности (одсек сликарство), 1978. године у Приштини, у класи проф. Хилмије Татовића. Завршио је Школу старих сликарских техника. Излаже од 1968. године на преко 40 самосталних изложби у Приштини, Новом Пазару, Рожајама, Билећи, Бијелом Пољу, Херцег Новом, Крагујевцу, Чачку, Крушевцу... и на више од 150 колективних изложби у земљи и иностранству: на Октобарском салону у Београду, Пролећном салону УЛУС-а, Јесењем салону УЛУС-а, изложби Југословенског портрета у Тузли, Првом пролећном међународном бијеналу минијатуре у Никшићу... Радио је као средњошколски професор у Новом Пазару. Учествовао је на многим ликовним колонијама у земљи и региону. Члан је УЛУС-а, СУЛУ-а и Ликовног клуба „Кула“ из Рожаја. Добитник је више награда и признања за ликовно стваралаштво.

Драгољуб Драго Ђокић, вајар, сликар, (Мурино, Плав, 1947). У Пећи је похађао основну школу и Школу за примењену уметност. Дипломирао вајарство на Факултету примењених уметности у Београду, у класи професора Војислава Вујисића 1977. године. Усавршавао се у мајсторској радионици Ота Лога. Члан је УЛУС-а. Учествује на колективним изложбама од 1966. године: на изложбама УЛУС-а, УЛУК-а, УЛУПУДС-а, Октобарском салону, изложби ликовних уметника Новог Београда, Бијеналу младих у Риједи... Самостално, по први пут се представио 1969. године у Приштини. Аутор је бројних меморијалних скулптура, као и рељефа, плакета и медаља. А од 1988. до 1993. године је боравио у Сједињеним Америчким Државама где је реализовао и оставио велики број скулптура. Добитник је Октобарске награде града Београда, Члан је УЛУПУДС-а и у статусу је слободног уметника. Добитник је награде за животно дело.

Томислав Трифић, графичар, универзитетски професор (Липљан, 1949). Школу за примењену уметност завршио у Пећи 1969. године а вишу педагошку (ликовни одсек) у Приштини 1973. године. Дипломирао на Академији ликовних уметности у Приштини, смер графика, у класи професора Зорана Јовановића. Постдипломске студије завршио је 1982. године на Факултету ликовних уметности у класи професора Бошка Карановића у Београду. Први пут своје радове излаже 1977. године на изложби „Прва генерација студената АЛУ“, у Приштини, Призрену, Пећи, Косовској Митровици и Гњилану, потом, у Београду, Косовској Митровици, Будви, Сомбору, Звечану... Самостално је излагао на више од тридесет изложби: Приштина, Грожњан, Нови Сад, Београд, Пећ, Скопље, Крушевац, Ниш, Врање, Лазаревац, Ваљево, Шид, Рума, Смедерево, Грачаница, Крагујевац, Нови Пазар, Рашка, Никшић... Учесник неколико ликовних колонија и радионица. Члан УЛУК-а, УЛУП-а и УЛУС-а. Професор је на Факултету уметности Универзитета у Приштини. Добитник је 1. награде за графику на АЛУ у Приштини, 1. награде за графику на изложби „Југословенска студентска графика“, откупне награде за графику Галерије уметности у Приштини, 1. награде за графику на 7. Пролећном салону УЛУК-а, 1. награде на 1. бијеналу југословенске студентске графике у Београду, награде „Лонгин“, за укупно свеобухватно стваралаштво у области ликовне уметности.

Цеко Хоџић, сликар (Годијево, Бијело Поље, 1950). Школу за примењену уметност завршио у Пећи 1970. године, а Академију ликовних уметности у Сарајеву 1977. године. Члан је УЛУ БИХ од 1980. године. Такође,

члан је Удружења ликовних уметника АК 68 у Немачкој и Удружења Кунстферајна ЕВ Ерланген. Излагао је на више од стотину самосталних и на око шест стотина групних изложби у земљи и иностранству: Босна и Херцеговина, Хрватскоа, Словенија, Србија, Македонија, Црна Гора, Бугарска, Румунија, Турска, Грчка, Кипар, Египат, Италија, Аустрија, Словачка, Пољска, Немачка, Француска, Луксембург, Холандија, Норвешкоа, Шведскоа, Канада, САД, Швајцарскоа... Учесник у раду више сликарских колонија и симпозијума у земљи и иностранству. Добитник је више награда за свој уметнички рад, међу којима су: награда на југословенском конкурс у „Пиво Караматијевић“, интернационална награда „Premio Mandraccio“ Опатија, за цртеж, Grand Prix на изложби Анале цртежа Мостар, Откупна награда града Васербурга – Немачка, награда за инсталацију на изложби „Collegium artisticum“, награда на интернационалној изложби „Беле ноћи 2020“, награда „Сребрна пахуљица Сарајевске зиме“ и центра за Мир 2021. (...). Дела му се налазе у многим галеријама, музејима и приватним колекцијама у земљи и иностранству.

Момир Армуш, сликар, ликовни педагог (Накло, Пећ, 1951). Основну школу и Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Потом 1971. године уписује сликарство на Факултету примењених уметности у Београд, у класи професора Градимира Петровића и Рајка Николића. Као студент завршне године у организацији Факултета одлази на 12-дневно студијско путовање у Париз. По завршетку студија (1976) живи у Инђији и ради као професор ликовне културе у Новом Саду. Потом, у Врбасу, а од 1979. године живи у Сокобањи где се посвећује педагошком раду. Један је од оснивача ликовне колоније „Сокоград“. Члан је УЛУПУДС-а. Излагао је на више од 25 самосталних изложби: Пећ, Сокобања, Београд, Зрењанин, Алексинац, Прокупље, Крагујевац, Ниш, Пирот, Опово, Зубин Поток, Панчево, Параћин...Групно излагао на многим изложбама у земљи и иностранству: Србија, Црна Гора, Босна и Херцеговина, и учесник је многих ликовних колонија.

Момчило Пешић, сликар, графички дизајнер (Пећка Бања, Исток, 1951). Основну школу и Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Студирао на Вишој педагошкој школи у Приштини. Поред сликарства бави се графичким дизајном и фотографијом, као и израдом промотивних материјала попут рекламних паноа, плаката. Самостално излагао у Пећи.

Миливоје Мишко Бабовић, вајар, универзитетски професор (Петњик, Иванград, 1953). Након завршетка Школе за примењену уметност у Пећи уписује студије вајарства на Факултету ликовних уметности у Београду, у класи професора Николе Коке Јанковића. На истом факултету завршио је постдипломске студије под менторством проф. Војина Стојића. Припадао је црногорској неформалној ликовној групи „Генерација 9.“ Био је редовни професор на Факултету ликовних умјетности Универзитета Црне Горе на Цетињу, на којем је био декан. Поред скулптуре, ради цртеже, слике, графике, фотографије, објекте и инсталације. Члан је УЛУЦГ-а од 1982. године. Самосталне изложбе: Иванград/Беране (1983, 1994); Београд (1983,1992); Титоград/Подгорица (1984, 1989, 1992, 1994, 2005, 2007, 2010, 2013, 2018); Будва (1991, 2002); Херцег Нови (1993); Крагујевац (2009); Кикинда (2016); Цетиње (2019). Од 1980. излагао је на више од 150 колективних изложби у земљи и иностранству. Добитник је многих награда и признања за своје стваралаштво укључујући и награду из Фонда „Сретен Стојановић“, Београд (1979); награду „Пиво Караматијевић“, Пљевља (1983); награду „Ристо Стијовић“, УЛУЦГ, Титоград (1985); награду Цетињског салона југословенске умјетности „13. новембар“, Цетиње (1988); награду 9. Бијенала мале пластике, Мурска Собота (1989); награду Херцеговског зимског салона (1992, 1993, 2004); Годишњу награду УЛУЦГ-а, Подгорица (1993); награду Децембарског салона, Подгорица (2004, 2006); награду „Драго Ђуровић“, Даниловград (2008); две награде за идејна решења знака и амблема. (...).

Братислав Бата Анђелковић – Бата из Вучја, сликар (Лебане, 1953). Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Радио у Дому културе у Вучју, учествујући у организацији, вођењу и промоцији културних манифестација. Самостално је излагао: Лесковац, Лебане, Нови Сад, Пожаревац, Прокупље, Зрењанин, Блаце, Сивац, Београд, Ниш, Лозница, Сомбор, Суботица, Крушевац, Власотинце, Неготин, Црвенка, Димитровград, Апатин... док је колективно учествовао на више десетина изложби: Београд, Лесковац, Земун, Сомбор, Пожаревац, Велико Градиште, Димитровград, Лебане, Рума... а учесник је и многих ликовних колонија. Бројне камене фреске подарио је нашим храмовима. Његова су дела непресушна инспирација песницима, а о њему је снимљен документарни филм „Камен древног сневача 1, 2 и 3“ аутора Небојше Илића Илкета. Стваралац који је камен, дрво, кожу, кофер, одбачени предмет претворио у сликарско платно и вредно уметничко дело. У прилог томе говоре и бројне награде међу којима је и Видовданско одликовање, Златна медаља за заслуге у области сликарства.

Александар Поповић – Руски, сликар, вајар (Витомирица, Пећ 1953). Основну школу и Школу за примењену уметност завршио у Пећи. Поред сликања и вајања бави се и графичким дизајном израдом логотипа – заштитних знакова... укључујући прављење знакова и промотивних материјала попут плаката. Самостално је излагао 2019. и 2026. године у Београду.

Звонко Павличић, сликар, ликовни критичар, универзитетски професор (Пећ, 1960). Завршио Школу за примењену уметност у Пећи. Дипломирао историју уметности са археологијом на ФФ у Скопљу и сликарство на АУ у Приштини, где је и магистрирао. Реализовао 40 самосталних и учествовао на више од 650 групних изложби културним центрима бивше Југославије и иностранства: Пећ, Приштина, Љубљана, Скопље, Охрид, Београд, Сарајево, Прилеп, Марибор, Битољ, Ниш, Крагујевац, Краљево, Шабац, Зајечар, Нови Сад, Никшић, Подгорица, Панчево, Суботица, Зрењанин, Тузла, Ужице, Чачак, Загреб, Тиват, Херцег Нови, Сомбор, (...). као и у иностранству: Бугарска, Мађарска, Румунија, Немачка, Француска, Аустрија, Турска, Енглеска, Италија, Чешка, (...). Објављује текстове из области визуелних уметности. Члан СУЛУЈ-а, УЛУКиМ-а, УЛУС-а и УЛУЦГ-а. У звању редовног професора изводи наставу на Факултету техничких наука, департман за архитектуру, на Универзитету у Приштини. Добитник награде „Проф. др Војислав К. Стојановић“ за изузетне резултате постигнуте у уметничком раду за 2007. годину из фонда Удружења Универзитетских професора и научника Србије и низа других признања: 1. награда за цртеж на изложби МЛУЈ-а - Љубљана; 1. награда за цртеж на изложби редакције листа „Нови свет“ – Приштина; 1. награда на изложби „Наша достигнућа“ – Скопље; Посебно признање на изложби Други међународни екслибрис Тријенале „Хлеб – Културна баштина“ – Нови Сад; Годишња награда ликовне колоније „Јесен у Сиринићкој жупи 2008“ – Штрпце; награда за сликарство на изложби 5. Фебруарски Ликовни салон „Рашка школа“ – Рашка; Повеља и златник „Капетан Миша Анастасијевић“ за уметничку визију и допринос српској култури за 2011. годину – Крушевац; Признање Златна значка КПЗ Србије за дугогодишњи допринос развијању културних делатности – Београд; 3. награда на изложби 10. Међународни фестивал ујетничких застава – „Svetlost svijetu – Homage Tesli“, – Загреб; 2. награда на изложби „Нушић кроз призму уметника“ – Ивањица (...).

Владимир Влада Радовић са колегама
испред некадашње уметничке школе у Пећи

П Е Ћ К А Ш К О Л А

МЕСТО РАЗВОЈА ВЕШТИНА И ЗНАЊА

Покровитељ
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Издавач

Покрајински културни центар
Приштина – Лепосавић

За издавача

Јована Савић Јевтић

Уредник

Никола Брадић

Аутори текстова

Звонко Павличић

Јелена Павличић Шарпић

Аутор биографија

Звонко Павличић

Графичко обликовање и фотографије
арх. Срђан Јовић

Насловна страница

Наташа Гвоздовић

Штампа

ОВЕРПРИНТ -НИШ

Тираж

200 примерака

ISBN-978-86-83262-01-4

